

לهم יוסף ועתה אל תעכוב כי מכורחם
אותי הנה, דיקא כי למחיה שלחני
אלקים פניכם.

אללא דלאורה איפכא מסתברוא
דאילמי לא מכרו אותו
למצרים מעיקרו לא היה רעב כלל.
עדירק הרעב היה בשבי לשבב ירידת
אבותינו למצרים, ואם כן שוב ייחד
לهم על כי מכרו אותו הנה, لكن אמרו
לهم ועל כרחך הרעב היה לסייע
אחרות, הדא עוד חמש שנים רעב
אשר אין חריש וקצוץ, והרעב הזה על
כרחן אין בו צורך לשבב ירידתכם, אם
כן מפלייא תדרעו כי מה שמכורחם אותי
הנה דיקא, הוא כי למחיה שלחני
אלקים וגוי, וכל זה להפיט דעת אהין.

אבל יוסף בעצמו הבין והרגיש
טומאת מצרים מקום ערוה
הארון והשיג שבושים אופן אי אפשר
לבני ישראל שם להתחמה ר' מאות
שנה, ומזה עטמא נמי כל כמה שהה
באפשרי לבתלי התגלות עצמן לאחוי
היה מתגבור כדי לאחד זמן בית
אבותינו למצרים כל מה אפשר, פן
ואולי יהיה אפשר לו להשווות עד כי
היה אפשר להשלים שם הגלות
לגמרי, אבל כאשר לא יכול להתחזק
עד והוצרך להתרודע מפלייא הבין כי
אי אפשר שישארו שם למצרים עד
השלום הגלות וממלא צערכו

סיו יי', ונראה לפי עניות דעתך בס"ד
על פי מה רכתייב (שםות י"ב ל"ט) כי
לא יכול להתחמה, דאלמי נשארו
עד שם היו משוקעים בני שער
טומאה ובאופן שלא היה להם תיקון
עד עולםCID בידוע בספרים קדושים (סדור
הארץ - הנה), ואmeno רזיל דאלמי
נשתיריו שם עד חשלום ת' שנה לא
היה הצורך להיות בגנות עוד, וכל
הגלויהם הם חשלומי שנים החסרים
מהמנין, ורקין לומר הא רכאמת עשה
השם יתפרק כך ולהלא טוב היה
שיישלמו מיד פרעון כל החוב ולא
יספפו עוד להגנות, הינו משום דלא
יכלו להתחמה, וכל זה לפי שהו
במצרים עורת הארץ מקום טומאה,
אבל אילמי היה בגנות ארץ אחרת
הו מצי להשלים הכל מז, ולקץ ת'

שנה היה העולם התקון.
ויהי יגנו רצמו רזיל בשבי משקל
שני סלעים מליח וכור נתגלגל
הדבר וירדו אבותינו למצרים דיקא,
ותה היה גורם שלא יכול להתחמה
ד' מאות שנה, ודין גורם דעתרא
שלא היה עולם התקון, והנה
כשהתודע להם יוסף מפלייא הבינו
דבמצרים יפרעו חוכ המוטל עליהם
מעבדות וענו אותם ר' מאות שנה ווה
רע ומר להם, דיתור טוב היה שהיה
העבירות באחרת, והינו דאמרו

לעתה אל תעכוב ואל יהוד בעיניכם →
כי מכורחם אותי הנה כי
למחיה שלחני אלקים לפניכם. ש
לדרכך למה להימיר כי מכורחם
שמותן על האפוד וכו', מיד ותשב
באותן קשות (שם מיט CID), אם כן כל
הגדולה בא לו מאביו, לא הוות לה
לשחוק כשאמור עבדך אבי, כיוון
ההכל בא לו בגרמו של אביו,
ומודשתק שמע מינה רתלה הגולה
בעצמו בשבי זה ונשען, והינו דאמרו
שהנaging עצמו ברבנות עצמו דיקא.
על צוארי בנימין אחוי ייבן, ופירש
רש"י בכנה על שני מקורות שעתידין
ליהוות בחלוקת ועתידין ליחרר, ציד
יעוון מה לו לערכב השמוכה בככה על
החוובן דלאורה אין לו עניין להכאה
כלל, ובכידן חודה חודות.
וניל' דיווסף ירע שעליו לחן י'
טיפות י' שניים, אבל כיוון דגס
יתקצטו ימי י' שניים, אבל כיוון דגס
מה שרואי לעונש בשבי של אמרו
עבדך אבינו הוא באופן על פי הניל',
אם כן בתדי קטלא לא קטלו ליה
על דבר אחד משום הци לא היה
מקפיד כל כך על י' פעמים הניל',
מה שאין כן אי לא ימהר להתודע
והם יאמרו עוד פעם עבדך אבינו
מה נפשך אי ישחוק תקצטר עוד
שנה משנתהו, ואי לא ישחוק וימהה
בידם אם כן שוב יריגש קצת, ועל
היז נתגלגל הא הזרכו לתגלל שם כיד
להתודע ולהגלוות, לניל' בס"ד:
לקיים גורחות ברית בין הבתים כי גור
יה ורעך ועבדות וענו אתם (בראשית
יט. ע"פ סוטה ליז), ראי יוסף יצא ממו ייב שבטים וכו' אלו שיצא שי' מכין ציפורני יי'.

הראלי' ד' קאנטן יאגוד זטינ' זטינ' זטינ'
רבד

וילא גראן נאנטן זטינ' זטינ'
גראן ראנטן זטינ' זטינ' זטינ'
לכ' זטינ' זטינ' זטינ' זטינ'

כasher עשו, אבל באמות יוסף הצדיק כל מעשיו היה לשם שמיים, והנה ידו בפרט הדציק השכינה שורה עלי' בפרט יוסף הצדיק מרכבה לмерה עליה, ובhalb נדו על ראשו והיא תאריך פניו, מיהא כל זמן שידומו שהוא מושל עמים הוא החנוך אליהם לבן ירושה בקדושה שמירה פניו וגם הם מנעו להסתכל בו כראוי דלארצו להסתכל בצלם נכרי, אבל כאשר התרודע אליהם ראו קדושה שהחנוכה בפניהם, ומזה נבhalו אך היה אפשר שיטטו כל כך באיש אשר צורה קדושה כזו מגונה נגידו תאריך, והיינו דכתיב כי נבhalו מפניהם. מיהא עדין היה מקום ההנצלה כיון שהוא קטן של שבטים אם כן משעת קטעתו עד האי שעתה קנה לו שלימות הזה אבל לעולם בעת קטעתו אפשר דעתין היכי נמי דיהה כמו שחשבוהו, אבל כל כך היה מתרבר להם עתה כי הצדיק אותו עד שלא היה באפשרות מזה הגם שהיה אפשר להם להתגצל בנויל.

והנה אמרו רוז"ל (נדרים ח:) אין גינום לעתיד לבא אלא הקב"ה מוציא חמה מרתקה צדיקים מחרפאים בה ורשעים נדונים בה, ומפרשין ועל ידי

כה. אין תוכחה. אין לך אדם שיוכל להוכיח שכולם נכסלים בחטאות וכשומכיהם אומר לו אתה כמוני. דשי.

וניל על פי מה שהרגלי פירוש הא דאמרו רוז"ל (סוטה מיט:) ביעקבא דמשיחא אין תוכחה כי, האי תוכחה לשון בירור הוא כדאשכחן בלשון הכהנים (פסחים ני:) מאן מוכת, וכיצא בו טובא, והנה יש כמה וכמה דרכים ונוחבות החכמה ומעגלי ذדק אשר כולם עולים במסילה אשר בית אל עללה (עי' שופטים כ ל"א), וכמולם נתנו מרעה אחד במ' שלבו לשמים, והנה בעקבא דמשיחא יהיה התעדבות טוב ורע כל כך כשר בעונותינו הרבים עניינו הרואות עד שלא יהיה אפשר לברר אליה דרך שבור לו האדם דכמה ורכבים עקלקלות, ומכל מקום נמצאו אנשים שהלכו בדרך הניל ונראים לבריות כאלו הם טובים ושירותם, ובאמת לבם ופנימיותם תורה ומרמות, וכמו כן לאיזיך גיסא דכמה דרכים נכוחים להבין ושרותם למוציא רעה ומכל מקום נמצאו אנשים שהלכו בדרך הזה ונכלדו בפה יוקשים לא עליינו רחמנא ליצלן, אם כן לא היה אפשר להוכיח אליה רך ישכן אור, והיינו דאמרו אין תוכחה.

והנה אחיו יוסף וידמו יוסף הוא איש און ומרמה משומם הכי דנוהו

ויל דזה מרומו בפסוק הניל כי למחיה שלחני רashi חיבות להרליך נר חנוכה שמונה ימים:

ולא יכולו אחיו לענות אותו וגבי, במדרש רבבה (בריר זי:) אמר כהן ברදלא אמר אווי לנו מיום הדרין אווי לנו מיום התוכחה, בלעם חכם של עכורים לא היה יכול לעמוד בתוכחה של אהנו הדא רכביב (במודר כי' ל') החסכן הסכני לעשות לך זה, ויאמר לא, יוסף קטן של שבטים היה ולא יכולו אחיו לענות אותו וגבי, ולא יכולו אחיז לענות אותו וגבי, לכשיבא הקב"ה יוכיה כל אחד אחד על דרך הרמז על פי מה שכתחתי במקומות אחר כי דיש לומר גנות חנוכה אוכיחן ואערכה לעינייך על אחת מסוגלים לפרנסת טובה על דרך כי באדר פניך נתה לנו תורה חיים ואהבת חסד וצדקה וברכה וرحمים וחווים ושולם וכל טוב י', ורמז על זה דראשי תיבות של עמק ישראל צריכין פרנסה (ברכות נ:) הוא בגימטריא נר,

כ. במדרש איתא רוז"ל: ויתן את קולו בכבי שם שלא פיס יוסף את אחיז אלא בככיה כק הקב"ה אוון גואל את ישדאה אלא מתוך בכיה שנאמר (ירמ"י ל"ח) בכבי יבוא ובחנונים אובייל. כא. בכבי בירואו. ד"ל ע"י תשובה ותפללה אבאלם. מצו"ר. כב. ואלי מקומו בחנוכה דף דסי' דיה והנה אמרונה זו. כג. ואולי עפי דבר רכבי יש לומר, דגס בחרות שבת קורש כמו כן. כד. אוכיחן. אבל הע אשר אהובך עמך ואערוך לפיגז את מעשיך ועל כלם תקבל גמול בעה"ב. מציד.

חרתי דסחררי אהדרי, ויפג בכו דמספקא ליה הי מנייהו אמת. מיהא כאשר דברו אליו את כל דבריו יוסף אשר דבר אליהם, והיוינו שווא מעולם לא בקש והשוווקן לך אלא מהשם יתברך היה לה נסיבה זאת, גם כי ראה את העגלות אשר שלח יוסף דהיננו פרשת עגלעה ערופה, דMOVICH מנינה DIS חילוק בין צדיקים המבוקשים לישב בשלה ובין מי שאינו מתאמץ לכך, דכין והו שלא לדעת בכלל לא עליה עול הווא, שב האמין למפרע תרוייתו אמרת, ותחי רוח יעקב אביהם:

וקрин לא עובד, עובד דומיא שעבד, מה שעבד לדעת אף עובד לדעת, והיין היכא דעבورو שלא לדעת לא מיחשב עבד ולא מקרי עלה עלייה עלי, היכי נמי במי שאיןו מבקש ענייני עולם הזה הרי היה שלח לדעת, לא מוטל עלי עול הזה על צוארו.

והנה יוסף שלח לאביו את השבעתיים לספר לאביהם כי יוסף הוא מושל בכל ארץ מצרים, ויפג לבו כי לא האמן להם, והוא נסתור מחמותו, דהה הוא בעצמו בקש לישב בשלה וקפץ עליו רוגדו של יוסף, משמע אכן רצונו של הקב"ה שצדיקים יישבים בשלה, מיהא מכל מקום אפשר לאידך גיסא שהוא על דרך (וברכות ז') ומשלם לשנאו על פניו להאבידו, ודוקא צדיקים אין הקב"ה מסכים שישבו בשלה, אבל הם אמרו עוד יוסף חי, והיינו שהוא בחינת צדיק ומכל מקום הוא מושל בכל ארץ מצרים, על זה ויפג לבו כי לא האמן להם והו להו וישלחו אותו וכיה לעשות אנגריא י'

7. עוד נ"ל בס"ד לפреш וירא את העגלות פרק עגללה ערופה לי. על פי מה שאמרו רוז'ל בסוטה (פרק עגללה ערופה, דר מיז) בשכר ד' פסיעות שליה פרעה את אברהם אבינו ע"ה שנאמר (בראשית ייב ב') ויצו עליו פרעה אנשים וישלחו אותו וכיה לעשות אנגריא י'

לה. במורש' ביד' ציד' ג' איתא: וכיון שאבאו אחוי יוסף אצלנו ואמרו לנו, עוד יוסף חי, ויפג לבו, נזכר באיזה פרק פועלו הימנו ואמר בלבו יודע אני שבפרק עגללה ערופה פרעה פועל מני יוסף וכו', עיש. לו. אנגריא. עבורה המלך המוטלה על יושבי כרכים לעשות מלחות ולייטול בהמתן בעבורו. רשי מס' ע"ז דר' ב' ע"ב. בפסכת סוטה איתא: נשענבד בגיןו אוכע מאות שנה. וכבר שם המהרש"א וויל': השענבד ודי לא היה בשביל ה' והוא מה פצע בבדהם שלחוalo אלה השיענבד נגדו בנזירות בין הבתרים בשוביל שאמור במאה אדע גור, אלא שלא זכר שם אצל מי היה משועדים, ובכנות הארכע פסיעות שליווהו פרעה וכיה שאצלו יהו משועדים וכיה' אטראין פרק חלק (סנהדרין צ"ו). שכיה נוברגנאר לשענבר בישראל בשוביל ד' פסיעות כמבואר שם וויל'.

והנה באמת כתבו התוספות פרק קמא דברכות ז' ר' ה: דיה לא אין אל כלים בציון, יש לפреш דעתיקים כל אדם זהה וכו', דלא גוטסינ אין אדם זוכה לשתי שלחנות, דכמה צדיקים אשכחן דיכו זהה, ולכאורה הוא נסתור ממאמר רוז'ל (רש' בראשית ל' ב') אמר הקב"ה לא די לצדיקים מה שמתקון דנסחת הצדיקים בשעה שהם מתעלמים לעולם הבא, מיהא י"ל דוקא היכא הדצדיק משתוקן לך שיהיה לו נחלת שני עולמות זה לא ניחא ליה לקדושא בריך הוא מה שאין בן מי שאינו מבקש ומשתוקן לך בוראי מצינו שהשם יתברך משפייע לו טוביה ביל' די גם בעולם הזה, ומדוק אמר רוז'ל לא די לצדיקים מה (בראשית י"ז) ככה עפעריו ישירו נגורי, גם מה שמדוקדים עמו בחשבון מעשי, וממילא אי אפשר להיות לו שמקשים דיקא לישב בשלה בעולם הזה. ונראה הטעם ממש דבאמת שלות השקט בהאי עולם. והנה יעקב אבינו ע"ה ביקש לישב בשלה הינו מעבודת השם יתברך. מיהא מי שאינו שרימה שכבר מובטח לו שהוא בן עולם הבא כמה שכבר עמד בכל אלה הנסינות, משום היכי קפוץ עליו רוגדו לחוש שיצטרך לירף ידו מעבודה בשביל זה, מה שאין בן מי שמשתוקן של יוסף, רעל די אבידת יוסף דימה ובנפשו שיהיא רואה פני גידונם חס ערופה דכתיב (דברים כ"א ג') אשר לא עבר בה ולא עלה עלייה עול, ואמירין וממילא לא שקטה נפשו בהבטחת העולם הבא.

lag. ע"פ משל' ד' כ"ה, עיניך לנכח יביתו ועפעריך ישירו נגruk. עיניך לנכח יביתו. יסתכלו אל האמת אל היושה. ישירו נגruk. יסתכלו אל היושה לישר דרכך נגruk. רשי'. לו. עין בדבר המהרש"א מסכת ברכות ד' נ"ה. דיה ומנוגע עצמו ברבנות וכו'.

הבשר	טש	הבשר	טש	ערונות	טש
שא	ערונות	טש	טש	הבשר	טש
ערכות	טש	טש	טש	הבשר	טש
הבשר	טש	טש	טש	ערונות	טש
שא	ערונות	הבשר	טש	הבשר	טש
בונה מקדש בית עולמים ולא היה חכם, וזה לא שלו ורים במעחה ידו של משה רבינו מכבר כל זה ברודז'ל.	ובנוי ד' מאות שנה. והנה כבר כתבי פסקא, ואת טפס ואת נשיהם בעגלות דאילמי היו ישראל בגלות בשאר אכינוי ע"ה נשאו על תחפיהם, ואת טפס ואת נשיהם בעגלות, והנה גם הדר' מאות שנה כבר היה העולם בעגלות של חונכת המוחך אשכחן כי יתור בארץ טמאה מצרים עורת הארץ לכן הוצרכו לצאת קודם זמנה והנה יעקב אכינוי ע"ה לא האמין דאי אפשר בcheinת קודש וראי להגנא על כתף, ולפי זה שניהם ייחדיו יגשו הפטש שיסוף מושל בכל ארץ מצרים, ומה יקר וגдолה לרע קודש למושל על עט טמא זרע מרים, והנה היה ראי לו להרגיש דהיא הקדמה לחשומי שטר חוב של ד' מאות שנה, אבל לא עלה על דעתו מכל ע' אומות יבחר לו השם יתברך להגלוות את בניו ודוקא למקרים ערות הארץ מצרים, אבל כיוון שהרעה את העגלות, פרק עגלת ערופה, דומוכת מינה כמה גדרה מצות הליה, אם כן מAMILIA וראי לחת שכר גם לפרעה בשליל פסיות שעשה ליה לאברהם אכינוי ע"ה, ושוב האמין למפרע שהטעם מפני הגלוות ולהשלים השטר חוב של ד' מאות שנה.	בבנוי ד' מאות שנה. והנה כבר כתבי פסקא, ואת טפס ואת נשיהם בעגלות דאילמי היו ישראל בגלות בשאר אכינוי ע"ה נשאו על תחפיהם, ואת טפס ואת נשיהם בעגלות, והנה גם הדר' מאות שנה כבר היה העולם בעגלות של חונכת המוחך אשכחן כי יתור בארץ טמאה מצרים עורת הארץ לכן הוצרכו לצאת קודם זמנה והנה יעקב אכינוי ע"ה לא האמין דאי אפשר בcheinת קודש וראי להגנא על כתף, ולפי זה שניהם ייחדיו יגשו הפטש שיסוף מושל בכל ארץ מצרים, ומה יקר וגдолה לרע קודש למושל על עט טמא זרע מרים, והנה היה ראי לו להרגיש דהיא הקדמה לחשומי שטר חוב של ד' מאות שנה, אבל לא עלה על דעתו מכל ע' אומות יבחר לו השם יתברך להגלוות את בניו ודוקא למקרים ערות הארץ מצרים, אבל כיוון שהרעה את העגלות, פרק עגלת ערופה, דומוכת מינה כמה גדרה מצות הליה, אם כן מAMILIA וראי לחת שכר גם לפרעה בשליל פסיות שעשה ליה לאברהם אכינוי ע"ה, ושוב האמין למפרע שהטעם מפני הגלוות ולהשלים השטר חוב של ד' מאות שנה.			
ויהנה יעקב אכינוי ע"ה פג לבו כי לא האמין ולא השיג לאיזה צורך יהיה בנו הזריק מושל על עט נכרי, אבל כיוון שראה את העגלות של חונכת המשכן הבין שיש היה צריך לעשות משכך, אם כן לא יהיה באפשר לשאלים הגלוות למצרים, וזאת כנ"ל שפוי והבן מה שיטוף הוץרך שיש היה בחילה מושל בדלא זה היה מן התמנע שיתקיים ישראל בקיומיהן, על כן כשראה אלו העגלות האמין כי יוסף הוא השליט.	ויהנה יעקב אכינוי ע"ה פג לבו כי לא האמין ולא השיג לאיזה צורך יהיה בנו הזריק מושל על עט נכרי, אבל כיוון שראה את העגלות של חונכת המשכן הבין שיש היה צריך לעשות משכך, אם כן לא יהיה באפשר לשאלים הגלוות למצרים, וזאת כנ"ל שפוי והבן מה שיטוף הוץרך שיש היה בחילה מושל בדלא זה היה מן התמנע שיתקיים ישראל בקיומיהן, על כן כשראה אלו העגלות האמין כי יוסף הוא השליט.	ויהנה יעקב אכינוי ע"ה פג לבו כי לא האמין ולא השיג לאיזה צורך יהיה בנו הזריק מושל על עט נכרי, אבל כיוון שראה את העגלות של חונכת המשכן הבין שיש היה צריך לעשות משכך, אם כן לא יהיה באפשר לשאלים הגלוות למצרים, וזאת כנ"ל שפוי והבן מה שיטוף הוץרך שיש היה בחילה מושל בדלא זה היה מן התמנע שיתקיים ישראל בקיומיהן, על כן כשראה אלו העגלות האמין כי יוסף הוא השליט.	ויהנה יעקב אכינוי ע"ה פג לבו כי לא האמין ולא השיג לאיזה צורך יהיה בנו הזריק מושל על עט נכרי, אבל כיוון שראה את העגלות של חונכת המשכן הבין שיש היה צריך לעשות משכך, אם כן לא יהיה באפשר לשאלים הגלוות למצרים, וזאת כנ"ל שפוי והבן מה שיטוף הtoutם מפני הגלוות ולהשלים השטר חוב של ד' מאות שנה.		
וימתה פירוש רבוחינו בעלי התוספות ופרש רשי"	וימתה פירוש רבוחינו בעלי התוספות ופרש רשי"	וימתה פירוש רבוחינו בעלי התוספות ופרש רשי"	וימתה פירוש רבוחינו בעלי התוספות ופרש רשי"	עד נ"ל בס"ד על פי דרכם בקדוש,	עד נ"ל בס"ד על פי דרכם בקדוש,
מרברי רוז'ל יחויזו, דכין דראה עגלות חונכת המזבח הבין כי הצורך שייה הוא השליט, אלא דזה גופא קשה לה מה מה נפשך מי דוחקה לשלים שטר חוב הנ"ל למצרים במקום שלא יהיה אפשר להשלימו למורי, יגמל בארך אחרת, אבל כיוון שראתה פרק עגלת ערופה, מילא הבין גם הנ"ל, דרעה וכבה להה על ידי מצות ליה ולא. ואחיה שם בוטה: רושע אשר בברא שבע, אמר ריש לקיש מלמד שעשה פרודס וגטע בו כל מני מגדים (ונגע בו). להחנותו עובדים ושכחים. רשי", רב יהודה וובי נהמיה, חור אמר פרודס וחור אמר פונדק, ופרש רשי" פונדק, ללון שם וורודים. ולשון אשר נוטרין הוא אכילה שתיה ליה, שהיה מאכלין ומשקן ואחיכ' מלחה אותן, עכ"ל.	הנה ידוע מדורז'ל דהוצרך יוסף לייד בcheinיה למצרים ולמושל עליהם, דאילמי כן לא היה אפשר שיישראל יתקיים באמנותם בתוך ארץ טמאה הנ"ל, וכך גם אמרו רוז'ל (עי' מדרש תגħoħha פ' כי חזא י') יוסף גדר עצמו מן הערווה על כן גדרו עצם כל האנשים, והנה ידוע אילמי הוי ד' מאות שנה של חונכת הנשים, דכתיב (במדבר ז' צ'ריכין להסת דורך המדבר ים סוף, ולא הוי צריכין למשכן, כי אם משה רבינו מה שראית עוד ברבותינו בעלי התוספות שכחבו (פסק ריש) לפרש	הנה ידוע מדורז'ל דהוצרך יוסף לייד בcheinיה למצרים ולמושל עליהם, דאילמי כן לא היה אפשר שיישראל יתקיים באמנותם בתוך ארץ טמאה הנ"ל, וכך גם אמרו רוז'ל (עי' מדרש תגħoħha פ' כי חזא י') יוסף גדר עצמו מן הערווה על כן גדרו עצם כל האנשים, והנה ידוע אילמי הוי ד' מאות שנה של חונכת הנשים, דכתיב (במדבר ז' צ'ריכין להסת דורך המדבר ים סוף, ולא הוי צריכין למשכן, כי אם משה רבינו מה שראית עוד ברבותינו בעלי התוספות שכחבו (פסק ריש) לפרש	הנה ידוע מדורז'ל דהוצרך יוסף לייד בcheinיה למצרים ולמושל עליהם, דאילמי כן לא היה אפשר שיישראל יתקיים באמנותם בתוך ארץ טמאה הנ"ל, וכך גם אמרו רוז'ל (עי' מדרש תגħoħha פ' כי חזא י') יוסף גדר עצמו מן הערווה על כן גדרו עצם כל האנשים, והנה ידוע אילמי הוי ד' מאות שנה של חונכת הנשים, דכתיב (במדבר ז' צ'ריכין להסת דורך המדבר ים סוף, ולא הוי צריכין למשכן, כי אם משה רבינו מה שראית עוד ברבותינו בעלי התוספות שכחבו (פסק ריש) לפרש		

מןוי, כי הצענו וכתבנו על מה שגנו
סילוק כטלהה כתלינו מעל יעקב צסגת מליה
יעוסף, עכ"ה.

על כל פנים נמיין למדים בדעתם ככול נטו
בצבי יב דין וחצצון על מטבחם, כי מלבז
מה סכתהנו על חם מליחתו של יעוסף
עכחינה דין על טס הטעירה, ועוד עטז חצצון
על מה שהפרשו זה טזודחו של יעקב חזין,
בעל ידי ספרתקה סליכת ממון, מסר ממעלת
טזודחו, מהר ממנו לעוזה את כ' ולקיש
במלוות נמליגותיו כתנוגות.

ובזה יכול מהמר כתדרת, היי לנו מוס כדין
היי לנו מוס כתוכחה, כיינו היי לנו
מוס כדין על טס הטעירה, וליי לנו מוס
התוכחה על חמינה כתצצון על הי עטיה כמנוח
גטה בסוכה, ועוד זה נמדיס מוסף כתזק מהר
געלו היה מפיו כתפלן מהס לבנරף כדי
ובצלם, צריכים ציס מיטרלן לבנארף כדי
טובי נלח, עכ"ה. וכן תיטה כוונת תנחים
על כפירות והמלחוקה מהר אין כתנאים, מהנס
כלבב נזר עלייה כתעודה, מכל מקום ג'ס
לידר זכרו חליו חת כ"ל זכרו יעוסף, ולמה לח
תענוגות חסר אלה יוסף, ובין כרמו כל עגלה
ערופה וטה שענות גן, מטה להך לי כזר
הענוגות מהר אלה יוסף, ובין כרמו כל עגלה
לולורה קרי חירשו כל שערין יעקוב מודקד
מלוד גלפון כנראה כגמלה, ונתנגן הדור טירדו חנויות
המורי"ס, ועוד יט לדקד כמה מה רע יעקוב
לפרט כן כדוגמת פפטות הנזון.

7 וידברו חליו חת כל זכרו יעקוב חסר דיבר
חלייס וויל מה כתענוגות חסר דיבר
גניזה פריטות טלא פרענה להנרכס, נחתעד
הראנצה פיטות טלא פרענה להנרכס. זכרו זקיי
גניזו הרצע מלהות טנא. זעיר זקיי כתדרת"ה
ז"ל שבתנוז וдолי לה קה נצצין איה, שבתנ
גניז זנויות אין כתדרת, חלט מה זכר זס האל
מי יסיו מבעדדים, וגניזה כתדרת פיטות
טלאו פרענה להנרכס זכח מהלנו יסיו
מבעדדים. ומעתה יט למול דמתס כי מילנו
חחות פיטות זכרו, זכרי כפירות יעקוב סיב
צילהו חת זכרו, כי כפירות יעקוב מהלנו סיב
מלוחות, ותמי רוח יעקב חניכס.
חחות גנולה, דרכו (דרכו כל זכי) יט מה
פפטו חת כס כס ושייען מה רלהו, ודרשו ח"ל
(סומה מה): ווי חלט על דעתך זנויות דין
טופלי דמים, חלט מה רהינוקו ופנורוקו כל

דין שופלו דמים, חלט מה רה ידיינו ופנורוקו
כלו ליה. וכח זקיי כתדרת"ה ז"ל נטמא
סגולת כלואה, כי כתכלך זדרן ייחדי סנקה כיה
גניזו כתולול זדרני ח"ל (הנוצה פ"ג מ"ב),
ועל ידי שמלוות חת חייו, נמאנ כהויל מטפרק
עמוי כלב סדרה, והרי כס כתנאים כתמקלים ולכו
חוינו נזוקה, עכחו". (וכן מנזול גנוועס להימליך
פ' נצח). וזה שפה יעקוב טזק טזין עגלה
ערופה כתרומות נס כו על הלהדות, זדריך כל
חחד להטפרק טש חייו ביה, ולט לאניהם זולך
יחידי, ולמה לו כי היה יודע ומטען עניין זה וליין
חסום' (ד' כ' נתגנגן) וכלה גניזו ספי נגזר
עליכם ועכדום וענו חותם, להן שמה לה סיב
גניז ערופה כניז זנוי כלב זנוי. וכנה
גניז עלייס עניין כלב חלט טל ידי זה. וכנה
גניז יעקב חין קוטה זו גלוף מהר, דלה
שבכבר נזר עלייס כתעודה, מכל מקום ג'ס
לידר זכרו חליו חת כ"ל זכרו יעוסף, ולמה לח
תענוגות חסר אלה יוסף, ובין כרמו כל עגלה
ערופה וטה שענות גן, מטה להך לי כזר
הענוגות מהר אלה יוסף, ובין כרמו כל עגלה
לולורה קרי חירשו כל שערין יעקוב מודקד
מלוד גלפון כנראה כגמלה, ונתנגן הדור טירדו חנויות
המורי"ס, ועוד יט לדקד כמה מה רע יעקוב
לפרט כן כדוגמת פפטות הנזון.

*

ויבואר על פי מה דളימת גמם' סומה (ד'
מו): חמר רבי יסמען אין, נצחין
הראנצה פיטות טלא פרענה להנרכס, נחתעד
גניזו הרצע מלהות טנא. זעיר זקיי כתדרת"ה
ז"ל שבתנוז וдолי לה קה נצצין איה, שבתנ
גניז זנויות אין כתדרת, חלט מה זכר זס האל
מי יסיו מבעדדים, וגניזה כתדרת פיטות
טלאו פרענה להנרכס זכח מהלנו יסיו
מבעדדים. ומעתה יט למול דמתס כי מילנו
חחות פיטות זכרו, זכרי כפירות יעקוב סיב
צילהו חת זכרו, כי כפירות יעקוב מהלנו סיב
מלוחות, ותמי רוח יעקב חניכס.
חחות גנולה, דרכו (דרכו כל זכי) יט מה
פפטו חת כס כס ושייען מה רלהו, ודרשו ח"ל
(סומה מה): ווי חלט על דעתך זנויות דין
טופלי דמים, חלט מה רהינוקו ופנורוקו כל

